

Giro el coll,
que grinyola com una fusta vella,
i cerco el descans dels ulls,
col·locant, suaument, polze i anul·lar
damunt les closes parpelles:
un discretíssim plof i, després,
uns puntets ataronjats dins la negror
mentre escolto l'aire que em ressegueix,
com una manxa sibilant,
la laringe i els narius.

Faig un lent reconeixement
de cada múscul i de cada articulació:
tot està en ordre,
un ordre llargament après i assumit;
no hi ha recanvis
però em sostinc amb el que duc a sobre.

El piano de paret, farcit de corcs,
carrisqueja incansablement
i el respatller de la cadira on m'assec
acull la meva esquena enravenada
amb un xerric de juntures rovellades.

Un remot borborigme
s'intercala entre els irregulars tic-tacs cardíacs,
com un gripau emergint

d'entre el verdet de la llacuna.

De moment, tot rutlla.

M'impulso des de la cadira
i l'espetec dels genolls m'acompanya,
de camí a la fase vertical del meu jo corporal.
Un petit rodament de cap,
a cor amb un conegut zumzeig d'orelles,
em fa perdre la verticalitat;
em reequilibro
i m'encamino al balcó,
fent cruixir el trespol de fusta
i gaudint del fru-fru que fa el pijama.

Amb un allargassat nyec,
obro els verds finestrons clivellats
que em descobreixen
un dolç matí de pluja.
És una pluja menuda
que cau sobre teulades,
carrers, cotxes i arbres.
Obro els narius i em deixo endur
per les sentors humides
i la música suau

d'aquest calmós xim-xim
que tamborina, en sordina,
dins dels meus sentits.

Decididament, com ahir,
avui serà un petit gran dia.
M'escolto i escolto,
i algun soroll em diu
que tot va vent en popa.

De moment, tot rutlla.